

Henkäili keväinen tuuli,
heleästi hehkutteli,
sulatteli kylmän roudan,
lämmitteli maan viluisen.

Kämmen lempeä lepäsi
koko luomakunnan päällä.
se sai kaiken kasvamahan,
lisääntymään leikitellen.

Loisti armas aurinkomme
siniseltä taivahalta,
kukat kaulojaan kurotti
kohti lämmön laatijata.

Meni viikot, eneni lämpö,
päivät helteiksi herahti,
kävi kuivaksi kamara,
janohonsa vettä vaati.

Väreili vedetön taivas,
ilma sähköinen sähisi,
nuokkuivat janoiset lehdet,
kahisivat kuivat korret.

Leijui pieni pilvenlonka
itäiseltä taivahalta,
suihki kuiva, kuuma, tuuli
helteiseltä kankahalta.

Vaan kuivui vähäinen pilvi,
utu ylhäältä hävisi,
jäi vetenä vihmomatta,
kuivat kaulat kastamatta.

Himmeni hikinen päivä,
aurinko levolle laski.

Idän taivas jo rusotti,
ennen päivän nousemista.
"Aamurusko tuo sadetta",
niin sanoivat vanhat ennen.

Leijui pieni poutapilvi,
yksin souteli somasti,
yläällä ilman alla,

Luojan suuressa salissa.

Ei pisaroita sadellut,
kostutellut kuivaa maata,
oli kooltansa vähäinen,
tupsuvilla taivaallinen.

Kului aamu autereinen,
päivä nousi korkealle.
Eikö vieläkään sadetta,
vilvoitusta voipuville?

Aivan äkkiarvaamatta
kuului kaukaa outo ääni,
suhatti vihainen tuuli
kahisutti kuivat heinät.

Kohta tummui taivaan kansi
kielekkäistä kieppuvista,
raivoisasti rientävistä
jyrisevistä järkäleistä.

Hetken vielä kaikki tyyntä.
Seisoi männikkö mäellä,
puut korkeat ja soreat,
niin kuin salskeat soturit.

Mitä mietti metsän kansa,
pakeniko piiloihinsa,
puunkoloihin, onkaloihin
taikka pienihin pesihin?

Luoja turvasi omansa.
Antanut on vaiston vahvan
suuren myrskynkin varalta,
säilyä sylissä tuulen.

Viuhahti vihainen piiska,
alkoi keskitys kamala,
salamoita sinkoeli,
pitkäinen tulia tuiski.

Paha pauhu tienoon täytti,
jyly ukkosen jumalan,
vavisutti voimallansa
koko luonnon luotuinensa.

Rakeet iski ikkunoihin,
raastoi kukkaset kedolta,
riipi, raastoi kuivat kasvit,
pyyhkäisi mäeltä männyt,
kaatoi maahan puut komeat
jykeviltä juuriltansa.

Katosi kaunis kankahamme,
ikihongikko ihana.
Rungot ristissä rojotti,
hongat pitkät pitkin maata,
juuret kohti taivahia,
reväistynä maaperästä.

Itkimme ja kummeksuimme
myrskyn voiman valtavuutta,
tukistusta taivaan taaton,
silitystä suuren Luojan,
parturointia parahan.